

Gaudí, any 1 abans d'Alcarràs

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Nova junta de l'Acadèmia, nous aires i nou emplaçament dels premis Gaudí: el MNAC en lloc de l'auditori del Fòrum dels últims temps. Judith Colell, la presidenta, m'explica els nous aires en plena Sala Oval una estona abans que comenci el xou: "Volíem trencar la paret entre l'escenari i la professió, ser més a prop, fer-ho més càlid. I també dialogar amb les altres arts". La música, concreta, serà molt important a la cerimònia i per pura casualitat ara al MNAC hi ha una exposició fabulosa de Gaudí. L'escenari central i circular queda realment bé i la disposició del públic amb taules, tipus Globus d'Or, fa molt bon efecte.

A l'entrada donen a tothom un llaç blanc en favor de la pau a Ucraïna i de seguida veig dues noies amb la bandera ucraïnesa engan-

xada al vestit. Una és Polina Dzhaikaeva, que intervindrà a la gala per entregar un premi i demanar solidaritat amb els afectats i els milers de refugiats. L'acompanya Maria Horetska, nacionalitzada catalana però amb la família a Ucraïna. Els pares de la Polina baixen cada dia al refugi antiaeri i a la Maria els seus li expliquen cada dia què han menjat, què han anat a comprar, les tres hores de cua a la farmàcia i quins són els tipus de bombes més comunes que els tiren cada dia. "Tenim la veritat del nostre costat, esperem que serveixi d'alguna cosa", conclou la Maria.

"La nit dels discursos perduts"

El productor Tono Folguera és l'home de la nit. Vint-i-dues nominacions entre *Mediterráneo*, *Libertad* i *Balandrau*. "Tinc la sensació que són els Gaudí més difícils de la història, serà la nit dels discursos perduts", referint-se a la competència que hi ha en totes les categories. Em confessa que porta un discurs a cada butxaca, un per a *Mediterráneo* i un altre per a *Libertad*: "Si guanya alguna d'elles, espero no equivocar-me de butxa-

L'actriu ucraïnesa Polina Dzhaikaeva (a la dreta) va presentar el premi a millor muntatge dels Gaudí. EUROPA PRESS

ca". "I Alcarràs, què?", li pregunto. També és un dels productors de la triomfant segona pel·lícula de Carla Simón. "Ui, això és impressionant!" Simón, embarassada radiant, es passeja també per la Sala Oval. Tothom sembla que s'hi fixi, no és complicat sentir converses sobre el triomf d'*Alcarràs* i les expectatives que genera. La sensació és que serà complicat fer-li ombra d'aquí just un any. Bé, si li fan om-

bra, serà una bona notícia perquè voldrà dir que s'ha rodat cinema en català!

Marcel Barrena, director de *Mediterráneo*, i Daniel Monzón, de *Las leyes de la frontera*, conver- sen animadament a pesar d'estar enfrontats en la nominació de pel·lícula en llengua no catalana. Tots dos comparteixen passat de periodisme cinematogràfic a *Fotogramas*. Lluís Miñarro està content amb la nominació per *Un blues para Teheran*, però també arru- fa una mica el nas perquè les insti- tucions apugin tant el llistó de la discriminació positiva per gènere en la concessió de les ajudes als nous projectes audiovisuals. Clara Roquet, Mar Coll i Carla Simón conversen animadament. El gran Tomàs Pladevall, premi Gaudí d'Honor, sopa tranquil·lament. El convidat més jove és el bebè de Gris Jordana, directora de foto- grafia de *Libertad*. M'expliquen que hi ha mil tres-cents convidats i cent vuitanta autoritats confir- mades. Hi veig Ada Colau i Jordi Martí, també Jaume Asens. Albert Batet i Carlos Carrizosa se salu- den. Miquel Iceta espera l'arriba- da de Pere Aragonès. Hi ha molts convidats il·lustres, grandíssims actors no nominats, però sí con- vidats. Quin gust topar amb Josep Maria Pou, Mercè Sampietro, Jo- an Pera, Àlex Casanovas, Carme Sansa... Les estrelles llueixen més que els polítics. —